

fredsstillet og Borgernes pekuniære Interesser være beskyttede gennem den Indflydelse, der tillægges den Repræsentation, der staar som den naturlige Baretager af disse, nemlig Kommunalbestyrelsen. Som en saadan Mellemvej har man ment at kunne bringe i Forslag, at i alle Tilfælde, hvor den aarlige Vigning ikke skal andrage et højere Beløb end Gennemsnittet af, hvad der i Genhold til Loven af 1ste April 1888 eller nærværende Lov er lignet i de 5 nærmest foregaaende Aar, i hvilke saadan Vigning har fundet Sted, kan Vigningsbeløbets Størrelse fastsættes ved kongelig Resolution efter en forud indhentet Erklæring fra Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, medens dennes anbefaling skal udcræves til, at Vigningen i et enkelt Aar skal kunne andrage et højere Beløb. Herved vil opnaas, at medens Afgørelsen af disse Spørgsmaal i mange Tilfælde vil komme til at ligge paa det rette Sted, nemlig hos de kirkelige Myndigheder, er der dog sat en vis Grænse for, hvad disse paa egen Haand kunne raade over — som ovenstaaende Opgivelser vise, vilde det blive ca. 53,000 Kr., der i det første Aar vilde kunne lignedes eventuelt ogsaa uden Kommunalbestyrelsens Anbefaling —, og samtidig er der bevaret en Lejlighed for Kommunalbestyrelsen til at gøre sin Indflydelse gældende gennem dens Erklæring.

Med Hensyn til Virkningerne af Loven af 1888 er der endnu et Punkt, som der er Grund til at fremdrage, fordi det var Genstand for Omtale i sin Tid under Forhandlingerne paa Rigsdagen om denne Lov. I Regeringens oprindelige Lovforslag § 3 indeholdtes der den Bestemmelse, at de Beløb, der paalignedes de hverken til Folketirten eller de anerkendte Trossamfund hørende Statteyhedere, skulde afgives til Skolevæsenet. Denne Henviisning til Grundlovens § 77 fandt man det under Lovforslagets Behandling i Folketinget rigtigst at udelade, idet man fandt at kunne overlade det til senere Afgørelse ved Domstolene, hvorvidt Grundlovens § 77 fandt Anvendelse her eller ej. Noget Afgørelse af Højesteret af dette Spørgsmaal foreligger der ikke; derimod har Kjøbenhavns Gælds-kommission i en den 24de September 1889 affaagt Dom (Ugeskrift for Retsvæsen 1890, Side 187) besvaret Spørgsmaalet bekræftende. Ved Udeladelsen af Bestemmelsen i nærværende Forslag har man ment fremdeles at

kunne lade det henstaa som et aabent Spørgsmaal, indtil Højesterets Afgørelse en Gang maatte komme til at foreligge.

Om Lovforslaget i den Affattelse, hvori det her fremsættes, finder man i øvrigt kun Anledning til at gøre nogle enkelte Bemærkninger.

Ved Forandringen i Lovforslagets Titel fra „Vigning af Bidrag til Kirkerne i Kjøbenhavn“ til „Vigning paa de kjøbenhavnske Sognemenigheders Medlemmer“ har man ment yderligere at kunne acentuere denne Vignings Karakter som en rent kirkelig Vigning, forskellig fra den kommunale Vigning.

Bestemmelsen i Loven af 1888 § 1, der nærmest tilfattede at give Hjemmel for Vigning af Bidrag til Udførelsen af de Kirkerne da paahvilende ældre Gældsforpligtelser, har der ingen Grund været til at optage i dette Forslag, da disse ældre Gældsforpligtelser, som ovenfor nævnt, nu alle ere afviklede. Den Vigning, der nu skal finde Sted til bestaaende Sognekirker, vedrører udelukkende Udgifterne ved disses Vedligeholdelse og Istandsættelse samt andre ordinære Udgifter.

§ 2 har man ment at burde optage en Bestemmelse om, at Opkrævningen af de lignede Beløb skal finde Sted ikke alene, som hidtil, i Forening med de kommunale Statter, men ogsaa efter samme Regler som disse. Hensigten hermed er at faa indført en kvartalsvis Opkrævning, som vistnok for mange vil være bekvemmere end den nuværende Opkrævning med et samlet Beløb en Gang aarlig. Det vil vistnok være ønskeligt, for at fastholde denne Vignings fra den kommunale uafhængige og forskelligartede Karakter, at der udfærdiges særlige Billetter i Stedet for, at Beløbet, som nu, opføres paa den kommunale Skattebillet; men dette Spørgsmaal har man ment at kunne forbeholde til senere administrativ Afgørelse.

Bestemmelsen i Lovforslagets § 3 om, at Fastsættelsen af, hvad der skal lignedes til Kirkerne's Drift og Vedligeholdelse, sker efter Indstilling fra Patronaterne til Ministeriet, er kun en Forandring i Forretningsgangen, der tilfigter, ligesom hele Lovforslaget, en mere konsekvent Gennemførelse af Vigningens kirkelige Karakter. Efter Loven af 1888 ere Indstillinger af denne Art skete til Ministeriet af Magistraten, som i øvrigt er Patronat for de fleste Sognekirker i Kjøbenhavn.